

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2020r.,
w sprawie J. Z.

oskarżonego o czyn z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 2 sierpnia 2019r., sygn. akt VII Ka (...),
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt III K
(...)

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) obciążyć oskarżonego J. Z. kosztami sądowymi
postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 lutego 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K (...) oskarżonych J. Z. i J. H. uniewinniono od zarzucanego im czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że:

- w okresie od dnia 25 marca 2015 r. do dnia 18 czerwca 2015 r. w B.,
działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru,
działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,
wprowadzili w błąd przedstawiciela Zakładu Przetwórstwa Zbożowego „J.” co do

zdolności terminowego regulowania zobowiązań oraz możliwości i zamiaru zapłaty za zakupiony towar w postaci mąki, doprowadzając do niekorzystanego rozporządzenia mieniem Zakład Przetwórstwa Zbożowego „J.” poprzez brak zapłaty należności wynikających z faktury VAT nr (...)/2015 z dnia 25.03.2015 r. na kwotę 23.191,14 zł, faktury VAT nr (...)/2015 z dnia 04.04.2015 r. na kwotę 23.598,54 zł, faktury VAT nr (...)/2015 z dnia 09.04.2015 r. na kwotę 23.786,70 zł, faktury VAT nr (...)/2015 z dnia 19.05.2015 r. na kwotę 23.195,34 zł, powodując szkodę w łącznej kwocie 80.580,58 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator podnosząc szereg zarzutów, w tym błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia oraz obrazy przepisów postępowania – art. 7 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt VII Ka (...) uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Skargę od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego J. Z., zarzucając w niej obrazę art. 437 § 2 k.p.k., polegającą na uchyleniu wyroku do ponownego rozpoznania bez powołania się na podstawę prawną z art. 439 § 1 k.p.k. czy z art. 454 k.p.k., jak też bez powołania się na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, podczas gdy z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w B. wynika, że jedyną przyczyną uchylenia wyroku Sądu I instancji do ponownego rozpoznania ma pozostawać konieczność ponownej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co z kolei, bez wątpienia, nie stanowi przesłanki do wydania wyroku kasatoryjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy oskarżonego jest bezzasadna, gdyż skarżący nie wykazał, aby wydanie orzeczenia kasatoryjnego na etapie postępowania odwoławczego naruszyło art. 437 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 437 § 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach

wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., w którym wskazano podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku, jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji prokuratora i uznał, że Sąd Rejonowy dokonał niepełnych ustaleń faktycznych, nie przeprowadził pełnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie przeprowadził także należytych rozważań prawnych pozwalających na subsumpcję zachowań oskarżonych i uznanie ich działań za wyczerpujące znamiona zarzucanych przestępstwa (str. 2 uzasadnienia wyroku).

Co zaś najistotniejsze, wbrew twierdzeniom skarżącego, wprost wskazano w tym uzasadnieniu na przytoczonej wyżej karcie, że *„w ocenie sądu odwoławczego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, prawidłowo oceniony, bez wskazanych uchybień, pozwalałby na wydanie wyroku skazującego”*.

Oczywistym jest zatem, że zajmując takie stanowisko Sąd Odwoławczy, w układzie procesowym, jaki wystąpił w przedmiotowej sprawie, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjnego, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z reguły *ne peius* wyrażonej w art. 454 § 3 k.p.k.

W tej sytuacji skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.